

U g e s k r i f t

for

Norske Landmænd,

udgivet af J. Schrøder.

N^o 23.

Lørdagen den 5te Juni 1858.

2den Marg.

Indhold.

Faarets Behandling. — Gjødningsmidlerne. — Inden- og udenlandske Efterretninger.

Faarets Behandling.

(Efter det Engelske.)

Om Lamningen.

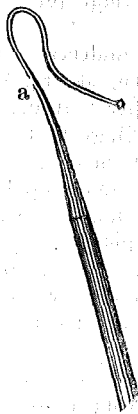
(Fortsættelse fra No. 22.)

Et fedt Faar har altid smaa Lam men tykke og livlige; og det løber stor Fare for Inflammation ved Lamningen. Et magert Faars Lam har store Ven og store Hoveder, men smal og svag Krop. Et meget gammelt Faars Lam er baade lidet og svagt. Et Ungfaar føder smaa Lam, og da det ikke har tilstrækkelig Melk, saa bliver Lammene altid smaa.

Det er nødvendigt at anføre noget i Korthed om, hvorledes moderløse og overtallige Lam opfostres. Som et mærkeligt Tilfælde, hvori Lam maatte opfostres som overtallige, maa jeg erindre, at i en lille Flok paa 50 Leicesterfaar havde 48 Tvillinger og 2 Trillinger. To af Trillinglammene bleve tagne bort for at lette Moderne og opfødtes med Komelk. De Moderfaar, saa er det neppe muligt at undgaa særskilt Opdræt, da det kun er et Træs om andre Faar samtidigt komme ned med enkelte Lam, saa at de moderløse Lam kunne anbringes der. Lammene opfødes, som allerede sagt, med Komelk, der altid gives dem spenevarm og i saa stor Mængde som de ville drikke hver Gang Kjørene melkes. Mellem Fodringsstidene holdes de i slet Veir under Tag, men i godt Veir paa indhegnet Eng om Dagen men under Tag om Natten til Nætterne blive varme. De haandsødes af et lidet Kar, der tager saa megen Melk som hver kan drikke om Gangen. Først læres de at drikke af Karret ligesom Kalven ved Hjælp af Fingrene, og saasnart de have lært at holde en Finger stadigt i Munden, omvikler man en Pibe, omtrent 3 Tommer lang og saa tyk som en Gaasefjæder, fast og pent med Rinnedklude, og denne tjener da i Stedet for en Pat. Lammene drikke saaledes med Lethed sin Portion Melk. En Gaasefjæder vilde være fortrinlig stiftet hertil, naar den ikke knustes saa let i Munden. Er det den samme Person som melker Kjørene, der ogsaa skal opføde Lammene, (og dette bør sortere under Melkepigen), saa vilde Lam-

mene snart blive glade i hende og følge hende overalt. For at faa dem til ikke at bræge medens hun er borte og ellers besvære hende Dagen igjennem, skal man henge op et Forklæde eller et andet Plag i Indgjerdingen, og dette er nok til at holde dem rolige.

Hyrderne for Leicesterfaar pleie gjerne, naar de skulle faa fat i et Faar for at lade hende give et svagt Tvillinglam Die eller for at undersøge hendes Yver, at hugge sig ned, springe ind paa hende bagfra og gribe hende ved et af Bagbenene. Dette er en sikker Maade at fange Faaret paa, naar det gjøres med Behændighed; men mislykkes det, gjerne derved at Hyrden ikke holder sig godt nok ud affyne paa Faaret indtil han griber det, saa skræmmes det op, løber bort og allarmerer de øvrige Faar omkring sig, og enhver Forstyrrelse er skadelig for Faaret, naar det har lammet eller snart skal lamme. Med en Stavkrog fanges derimod Faaret baade uden Stoi og sikkert. Den bestaar af en rund Jernten, bøiet som



Hyrdens Stavkrog.

paa vedføjede Tegning og med en Knut paa Enden. Den anden Ende er hullmedet for at sætte Krogen til Træskafet, som efter Behag gjøres 5 eller 6 Fod langt. Bagbenet tages ind ved a bagfra Faaret. Man maa anvende Forsigtighed under Brugten af Krogen; thi skulde Faaret pludseligen rykke i for at komme bort naar det føler Krogen berøre Benet, vil det kunne trække Benet voldsomt gennem den trange Del af Krogen og derved torne Fordelen af Benet saa voldsomt mod Krogens indre Bøining, at det vil smerte Dyret og endog forårsage at det halter i nogle Dage. I det Krogen bagfra roligt føres om Benet, skal Hyrden trække den ind til sig, saaledes at han bringer Bøiningen af Sløifen mod Benet saa høit op som til Knæleddet og han saaledes løfter Foden fra Markten, førend Faaret bliver var hans Bevægelse. Naar det saaledes med Et tages, saa ophører det at stræve for at komme løst i samme Dieblif som det føler Hyrdens Haand om Benet. Krogen staar paa Figuren som den holdes for at gribe det venstre Bagben.

De Hanlam, som ikke skulle senere benyttes som Springbukke, gildes i en Alder af fra 10 Dage til 1 Maaned. Enkelte Dydrættiere paaflaa, at dette bør ske 1 eller 2 Dage efter Fødselen, medens Andre ikke ville tillade Operationen førend Lammet er 1 Maaned gammelt. Min Mening er at begge Tidspunkter ere for yderlige. Paa et Dags gammelt Lam kan ikke alle dets Legemsdele endnu være i fuld Orden og i mange Tilfælde betvivler jeg, at man kan finde Stenene. Er paa den anden Side Lammet 1 Maaned gammelt, kan Lammet være saa fedt og Veiret saa varmt, at Kastrationen kan have Feber til Følge. Jeg holder for at Operationen bør foretages i Alderen fra 10 til 15 Dage, naar Lammet har faaet lidt Kraft og dets Legemsdele endnu ere fri for Stibed.

Kastrering af Lam fordrer stor Forsigtighed. Det maa ikke gøres i Regn, Kulde eller Frostveir. Heller ikke maa Lammene være varme ved f. Ex. at have drevet dem et Stykke Veir før Operationen. Operationen udføres helst om Morgenen i friskt, tørt Veir. Mødrene og Lammene drives da varsomt til et Hjørne af Marken, men ikke af Faarehunden, hvis Forretning det alene er at passe paa at intet Moderfaar sætter ud. En Medhjælper griber Lammene og en anden holder dem, medens Hyrden opererer. Det er ikke let at faa fat i Benet paa et Lam med Stavkrogen, da de smaa livlige Lam lettelig slippe ud af Sloifen, men Staven gjør sin Nytte naar man hager Lammene til sig efter Halsen, hvorpaa man løber ind paa dem og tager dem. Fjelblam bør Aftenen før de kastreres drives ind i et Skur eller Indelukke, hvor de Morgen efter affjølede ville være færdige for Operationen.

Selve Kastrationen foregaar saaledes. En Medhjælper holder Lammet saaledes, at dets Hoved og Ryg hviler mod hans venstre Skulder og Bryst. Med en Haand om hvert Bagben trækker han dem op mod Lammets Krop medens han, for at forebygge videre Modstand, samtidigt holder om hvert Forben med samme Haand. Saaledes komme Pungerne fuldt tilsyn. Hyrden trykker derpaa med venstre Haand Stenene frem i Pungstindet og snitter med Kniven i høire Haand igjennem dette, først ind til den ene Sten og saa til den anden. Med begge Hænder trykker han derpaa begge Stene ud og griber saa den ene med Tænderne og trækker Sæbstrængen ud saalænge til den brister, og derpaa ligedan den anden. Dermed er Operationen færdig.

Den gamle Maade at kastrere Lam paa var at Spidsen af Pungstindet stæres bort, hvorpaa begge Stene udtræktes gjennem den vide Abning. Men det fremkomne store Saar tog lang Tid at hele, hvormod det simple Indsnit, som nu bruges, næsten straks er helet.

Med det samme benytter man Leiligheden til at stubbe Halen saa langt ned som til, hvor Laarene mødes. Man skal altid skjære Halen igjennem i et Led, da Saaret ellers ikke heles førend den Del af Hvirvelbenet, som man har

skaaet igjennem, er falbt bort. Hunlam stubbes ogsaa i denne Alder, men for denne Operations Skyld holdes de ikke op i Veiret, men tages blot og holdes af Hyrden mellem Benene til Stubbingen er foretaget. I England stubbes man Halen ved dens tredie Led, hvorved der kun bliver en Stump af Hale tilbage. Hensigten med Stubbingen er derved at holde Faaret frit bag for Smuds og Insekter. Da Halen bestytter mod Kulden om Vinteren, stubses den ikke saa kort i Skotland som i England. De Lam, som ikke skjæres, tillader man at beholde den hele Hale til de ere aarsgamle for derved at styrke Rygbenet.

Paa Etendomme, hvor Faarene altid gaa ude og det saaledes ikke er let at faa samlet dem igjen, mærker man ogsaa ved samme Leilighed Dreerne.

Pungstindet bløder ikke ved Kastrationen, men Halen bløder ofte stærkt og i lang Tid lige til to Minutter efter Stubbingen. Dog standser Blødningen snart. Skulde Blødningen vedblive saa længe, at Lammet bliver sygt deraf, saa knyttes en tynd Traad fast om Enden af Halen; men Traaden maa ikke sidde paa mere end 24 Timer, da Spidsen paa Halen ellers vilde dø bort, fordi Blodeirkulationen er standset.

En enkelt Gang kan der indtræde Inflammation, Pungstindet hovne op og Bærf endog sætte sig. Saaret maa da omhyggeligt undersøges og Materien skaffes bort, hvorpaa Saaret snart heles. Fordelen ved at foretage Operationen om Morgen er den, at man har Dagen for sig til at tagttage de forskjellige Tilfælde i, som kunne indtræffe, og skulde Veiret blive slet henimod Aftenen, kunne Faarene med de nylig skaarne Lam bringes under Tag for Natten. Foruden Veiret kan det ogsaa blive Aarsag til Inflammation, at Saaret paa Pungstindet strubbes mod Græsset, og Irritationen indtræder helst, naar Kastrationen udføres ved at skjære hele Spidsen af Pungstindet bort. For at undgaa Saarets Dybrud bør de nylkaarne Lam for nogle faa Dage have ind paa en Mark med ungt, mygt Græs, hvor der ikke findes gammel eller høi Klastub, eller paa en anden Mark med gammelt Græs. At smøre Terpentint i Indsnittet forarsager Dyret kun unødigt Smerte og er ikke til nogen Nytte.

Undertiden vil den ene af Stenene ikke gaa ned i Pungen. I dette Tilfælde bliver Lammet hvad man kalder en Halsgjelling, det vil sige, at det følger Hunfaarene, men kan dog ikke tilfredsstille Lysten.

Først naar Moderfaar og Lam have overaaet alle de i det Forbigaaende nævnte Indtræf, kunne de siges at være udenfor Fare, og først da er det Tid for Hyrden til at beregne Resultatet af sit Arbejde — om Faareflokken er bleven forholdsmaessigt forøget. Han maa ikke være tilfreds med sit Arbejde, med mindre han har berget det halve Antal Faar med Twillinglam, og heller ikke maa han gratulere sig selv, hvis han har tabt et eneste Moderfaar under Lammingen. Jeg ved nok, at disse Resultater ikke altid kunne

opnaaes, men jeg tror, at en opmærksom og due-
lig Hyrde ikke vil være fornoiet med sit Stræb og
Slib Nat og Dag hele 3 Uger igjennem, hvis
han ikke har opnaaet de nævnte Resultater. Mere
end Halvparten af Moderfaarene kan have givet
Tvillinglam, og dog maa mange Tvillinger skilles
for at skaffe Lam til Jaar, hvis Enelam dø. Det
er slemt for Hyrden at Enelam dø, da ikke alene
Tvillinglam derved maa skilles, men han ogsaa
har stort Besvær med at vende det nye Lam og
det Jaar, som har tabt sit Lam, til hinanden.
Dog dog maa og skal han underkaste sig dette
Besvær for at holde Mælken oppe i de Moder-
faar, som have tabt sine Lam, samt for at holde
Faarene i avlebygtig Stand for de følgende Aar.

Med Hensyn til de forskellige engelske og
skotske Racers Afkastning, ansees det for heldigt
af Cheviot Racen (fra Cheviotbjergene i det nord-
lige England) at erholde 1 Lam pr. Jaar. Af
South-downs (fra Bakkerne South-downs langs
Kanalen ved Englands Sydkyst) lidt mere; og
af Sortfjæsene (blak-faced fra de skotske Bjerge)
ansees 18 Lam af eet Snes Moderfaar for hel-
digt. Cheviotfaarene give saa Par Tvillinger,
South-downs nogle flere Par, Sortfjæsene meget
saa Par, og det halve Antal Leicesterfaar bør
have Tvillinglam. Cheviots og South-downs-
faarene behøve undertiden Hjælp ved Lamningen.
Sortfjæsene sjælden, Leicesterfaarene altid.

Gjødningsemidlerne.

(Kortfættelse fra No. 22.)

Den simpleste og som det synes tillige den
fuldkomneste Maade at behandle og opbevare
Gjødningen bestaar dert, at man lader den blive
liggende under Kvæget indtil den skal føres paa
Marken. Derved opnaaes: 1) den fuldstændigst
mulige Blanding af Ekstrementerne med Stro-
elsen; 2) en faststampet Tilstand af Gjødningen,
hvorved Jtens Indtrængning og dermed Gjø-
ringen modereres; 3) de flydende Ekstrementers
ensformige Fordeling i hele Mæsken; 4) Beskyttelse
imod Veirligets skadelige Virkninger, navnlig imod
stærke Regnskyl og imod vedholdende Tørke.

Denne Methode kan dog kun anvendes ved
Hornkvæg- og Faaregjødning; den fordrer rigeligt
Stromaterial og Benyttelsen af jordagtige Sub-
stanter (ogsaa Blade, Saugspaaner, Løvskul)
er her særdeles anbefalelig. Om ogsaa Straa
skæres i kortere Stykker, kan det dog aldrig be-
virke en saa fuldstændig Fordeling af de faste og
Opsugning af de flydende Ekstrementer, som Jord.
Anvendelsen af denne maa i Faarestaldene gjøre
god Nytte fornemmelig derved, at den i de varme
Sommerdage dæmper Gjødningens voldsomme
og betydeligt Tab forarsagende Gjæring; og i
Køstaldene derved, at den fordeler det klæbende
Møg og hindrer det fra at klumpe sig sammen
ved Tørringen. Den til Strøelse benyttede Jord

antager med Tiden en sort Farve, hvilket hid-
rorer dels fra de dannede Humusdele, dels fra
Svovljern, som opstaar ved at den fra det raad-
nende Møg udviklede Svovlsbrinte forbinder sig
med Jernillet i Jorden. At den her omhandlede
Maade at opbevare Gjødningen i Staldene ikke
ledsages af noget synderligt Tab, eller af nogen
for Kvægets Sundhed skadelig Uddunstning, læ-
rer den ofte iagttagne Kjendsgjerning, at der i
de Kvægstalde, hvor Gjødningen bliver liggende,
ikke mærkes nogen stærkere Lugt af Ammoniak,
end i dem, hvor Gjødningen daglig tages bort;
men at tværtimod Lugten i hine bliver ringere,
naar det opnaaes at Urinen bliver fuldstændigt
indsuget. Den stærke Ammoniaklugt kommer
overhovedet fra den Urin, som bliver staaende i
Aflædningsrendens Ujevnheder, eller, hvor der er
Trægulv, fra den Del, der er trukken ned i
Træet.

Naar Gjødningen skal opbevares i Møggru-
ber udenfor Stalden, maa man behandle den saa-
ledes, at den saavidt muligt kommer i lignende
Forhold som under Kvæget i Stalden. Bland-
ingen med Stroelsen lader man Kvæget selv be-
sørge; den jævne Fordeling over Grubens Over-
flade, eller over den allerede samlede Bunte,
maa ske ved Mennefskaand saa ofte som nød-
vendigt; den faste Sammenstampning af Gjø-
ningen udfores simplest ved at drive Kvæg hen
derpaa. Urinen maa ledes igjennem Rønder og
Rør hen i en Jordybning, der sædvanlig ligger i
Midten af Gruben; dens Fordeling over Møget
sker ved Hjælp af en Trykpumpe. Beskyttelse
imod Virkningen af ugunstigt Veir søger man at
opnaa ved at sætte Tag over, eller ved at an-
lægge Gruben paa et imod Regn og Sol beskyttet
Sted.

Overfladens Jævning og Faststampningen ere
nødvendige for at hindre Luftens altfor hurtige
Indtrængning og derved dels forebygge den volds-
omme Gjæring, dels hindre de flygtige Afstil-
lelsesprodukters Bortflugt.

Urinens Blanding med den faste Gjødning
maa altid foretrakkes for deres Benyttelse hver
for sig. I Jordybningen, hvor Urinen samles,
gaar det snart i Forraadnelse (som bekendt an-
tager stillestaaende Urin allerede efter 24 Timers
Forløb en raadden, ammoniakalt Lugt), og for
at undgaa Tab bliver det derfor nødvendigt, saa-
vidt muligt at forhindre den fra at blive staaende
i længere Tid, eller man maa fortynde den med
Vand, eller tilføie saadanne Stoffer, som binde
Ammoniakten, saasom Svovlsyre, Gips, Jernvi-
triol o. s. v. Men disse Tilfætninger ere ikke
blot kostbare, men ogsaa forbundne med flere Ube-
hageligheder, og det synes derfor fordelagtigt at
lade Urinen opsuges af jordagtige Substanter og
derpaa udbrede disse over den faste Gjødning.
Derved opnaaes ikke blot en fuldkommen Forde-
ling af Urinen, men denne Indblanding virker og-
saa paa den tidligere beskrevne Maade fordelagtigt
paa Gjæringen af den hele Gjødningssmasse.
I dette Tilfælde vil man naturligvis med stor
Nytte kunne betjene sig af Muld og leret Jord,

da disse have Evne til at optage og fastholde en stor Mængde Urin. Torvesmul og Torveful ere ligeledes meget brugbare til Urinens Opfugning. Men Afte og kalkholdig Jord maa undgaaes, da de i høi Grad befordre Urinens Stofftilning. Forsøg have vist, at brændt Kalk vel i nogen Tid hindrer Urinens Gjæring og altsaa virker konserverende, men paa Møgubunten, hvor der udvikles Kulsyre i Mængde, vil den snart forvandles til kulsur Kalk og saa dennes skadelige Indflydelse.

At sætte Tag over Gruben er vistnok i mange Tilfælde nyttigt, men ved isvrigt hensigtsmæssig Indretning ikke aldeles nødvendigt. Regnvandet samler sig i Urinforbygningen, og de Stoffer, det har udtruffet af Bunten, blive tilligemed Urinen igjen fordeelte over den. Den skadelige Indvirkning af stærk Varme dæmper man ved Fugtning med Vand og ved at holde Gjødningen tilbækket med Jord, eller med Planter eller Plantedele. Hvor der er sat Tag over, holder dette Regnvandet aldeles borte; men da det vel sjældent ligesaa fuldstændigt kan hindre den torrende Træsvind, saa vil den Gjødning, der har Tag over sig, let i Sommervarmen tørres for meget, og maa da vandes omhyggeligt.

For at forebygge Tab af Urin brotlægges man Bunden af Møggruben, eller belægges den med et vandtæt Leer- eller Jorderlag. Isvrigt er det Tab, man her kan lide ved en Sandbund, naar denne kun er flintfornet, ikke saa betydeligt som man almindeligt troer. De øverste Lag af Sandet blive efterhaanden sorte, men allerede i en Dybde af kun en halv Fod er Sandet fuldkomment uforandret og viser neppe Spor af Urindele. En saadan Bund bliver ganske tæt ved det affatte Dynd, saa at det flydende bliver staaende derpaa og forsvinder ikke paa anden Maade end ved Jorddampning. Dette Exempel viser forovrigt, at man heller ikke i sandige Jorder — naar de ei ere ganske blottede for Humus og ei heller af for grovt Korn — har saameget Tab at befrygte af Udvaskning formedelt den nedtrængende Regn, som af de flygtige Deles Opflugt i Atmosfæren.

Naar Grubens Bund ikke hælder tilstrækkeligt, saa at Urinen og Vandet ikke ret kunne samle sig i den dertil bestemte Beholder, men udbrede sig over et større Rum, saa vil den nederstliggende ældste Gjødning paa Grund af formegen Væde have gjæret mindst; Straaet har i saa Fald ofte bevaret sit friske Udseende og sin Sammenhæng. Først ovenfor dette Lag findes da den mest udgjærede Gjødning.

Gjødningsens Vægt aftager efterhaanden som Gjæringen skrider frem, og kan selv i Gruben formindskes til Halvdelen og derunder. Ved hensigtsmæssig Behandling bestaar det Tabte næsten blot af Vand og Kulsyre; navnlig vil Ammoniakken kun opfly (forflygtiges) i ringe Mængde. Naar de kvælstofholdige organiske Stoffer raadne, saa danner der sig overhovedet ikke strax Ammoniak, men der opstaar først kulsforigere kvælstofholdige Forbindelser (kvælstofholdige Humusdannelser, saa at sige). Først naar Forraadningen er skreden temmelig vidt frem, dannes kulsur Ammoniak,

men ogsaa denne opflyer ikke strax fra Møgubunten, men bliver formedelt det store Overskud af kvælstoffrie Substanter bundet af de samtidigt dannede Humussubstanter. En anden Portion Ammoniak fastholdes derved, at den gaar i Forbindelse med de fosforsure Salte (fosforsur Ammoniak-Magnesia). Først naar Massens Gjæring er skreden saa langt frem, at de bindende Humusstoffer ere blevne forstyrrede, bortflyer Ammoniak. For at den under Gjæringen dannede kulsure Ammoniak overalt strax kan komme i Berøring med indsugende og fastholdende Substanter, er Extremternes omhyggelige Blanding med Stroelsen saavel som Gjødningens faste Veiring af største Betydning. At der ved rigtig Behandling af Gjødningen kun i det Høieste vil findes meget ringe Kvantiteter af fri ubunden Uds-Ammoniak eller kulsur Ammoniak i denne, viser sig allerede derved, at der selv indeni Bunkerne ikke er nogen synderlig Lugt af Ammoniak af mærke; og Næsen er et temmelig fint Reagens for fri Ammoniak. Da der altsaa under Gjødningens Gjæring, naar denne ikke gaar for vidt, Intet tabes af Næringsmidlerne, med Undtagelse af Kulsyre (som man ikke behøver at bryde sig om), saa er det klart, at den gjærede Gjødning er forholdsvis langt rigere paa plantenerende Stoffer, end den friske. Naar Vægten er svunden ind fra 100 til 50, saa ere de 50 Dele nu lige saa rige paa nærrende Stoffer, som tidligere de 100. Det er derfor en Selvfølge, at der paa samme Areal behøvs dobbelt saa meget af frisk Gjødning, som af den gjærede.

Paa det Spørgsmaal, om Gjødningen fordelagtigt anvendes i frisk eller i mere eller mindre gjæret Tilstand, lader sig, ligesom paa saa mange andre landøkonomiske Spørgsmaal, ikke give noget almengyldigt Svar. Hvilken Forskjel er der imellem den friske og den gjærede Gjødning? 1) Den første indeholder mere Kulsstof, Brint og Jern, altsaa flere humusdannende Substanter; 2) den første indeholder langt færre Næringsmidler i færdigdannet fri Tilstand, end den sidste. Af den forstnævnte Forskjel kunde man let slutte, at den friske Gjødning maatte foretrækkes til alle de Jorder, som blive væsenligt forbedrede ved Tilførsel af Humus og humusdannende Stoffer; altsaa saavel til let Sandjord og humusfattig leret Jord. Om denne Slutning er rigtig, vil snart opklares, naar vi tage den ikke gjærede Straagjødnings løsende Virkning med i Betragtningen; thi denne er navnlig i Henseende til den først paaafølgende Frugt af stor Betydning. De friske Straamasser, som fremstille en Mængde smaa Kor, virke særdeles løsende og derved udtørende, og selv efter deres Forraadning vil formedelt de dannede Smaalutninger denne Virkning holde sig idetmindste til den næste Bearbejdelse af Jorden. Den lange Gjødste maa derfor virke meget heldigt paa tunge og fugtige Jorder, selv afseet derfra at den efterhaanden forøger Humusmængden. Men for lettere og tørre Jorder er den ifølge de samme Grunde skadelig, idet den forstørker deres Hovedfeil, Vægheden og Mangelen paa Fugtighed. Den Del af den friske Gjødning, som her bliver liggende

nærved Overfladen og udtørret, undrages Gjøringen og kan altsaa ingen Næring yde Planterne; den dybere liggende fugtigere Del derimod raadner, men de udviklede flygtige Adskillelsesprodukter, navnlig Ammoniakten, ville lettere undvige igjennem den løse Bedækning. Allerede af disse Grunde kan den lange Gjødning aldeles ikke anbefales til lette og tørre Jorder; den gunstige Indflydelse af den mulig formerede Humusmængde ophæves ganske af de nævnte skadelige Virkninger. Desuden finder en saadan Formerelse sandsynligvis heller ikke Sted, thi formedelst Jordens foregede Løshed kan lige saa megen Humus blive fuldstændigt stoffilt og bortfly i Luften, som den friske Gjødning ved sin større Mængde af humusdannende Forbindelser bringer ind.

Ikke mindre maa der tages Hensyn til Mangelen paa færdigdannede Næringsmidler i den friske Gjødning. Gjødningens nærende Virkning staar naturligvis altid i Forhold til dens Indhold af disponible Næringsmidler. Og 1000 Pund af en Gjødning, som indeholder 5 Procent af disse, har i den første Tid ikke mere Virkning, end 200 Pund af en anden, som indeholder 25 Procent deraf (d. v. s. naturligvis kun saalænge som dette Forhold imellem deres assimilerbare Næringsmidler vedbliver). Kommer det an paa at levere den først paafølgende Frugt en større Kvantitet af assimilerbare Næringsmidler, saa har altsaa den raadnede Gjødning Fortrin fremfor den friske. Summen af alle de Næringsmidler, som de levere indtil deres fuldstændige Udgyøring, er naturligvis ens for begge, men det indsees at der ogsaa maa tages Hensyn til den Tid, inden hvilken Næringsstofferne blive disponible. — Medens en vis Mængde Træ, ved at brændes paa engang i Dyren, opvarmer Værelset tilstrækkeligt, vil den, ved at brændes i ganske smaa Portioner, neppe faa nogen mærkelig Virkning, uagtet den hele udviklede Mængde Varme i begge Tilfælde er lige stor. En Kraft paa 1000 Pund, som virker i et Sekund, gjør hyppigt mere Nytte, end en Kraft paa 100 eller 500 Pund i 10 Sekunder eller endog en hel Time. Et vist Maal Spiritus virker anderledes, naar det nydes paa engang, end naar det nydes lidt ad Gangen, eller er fortyndet med sin slerdoblede Vægt Vand. — Naar en Kvantitet frisk Gjødning føres paa en fattig Jord, saa kan den under en Vegetationsperiode frigjorte Mængde af disponible Næringsmidler muligens forhøje Jordvæksens Styrke saa lidt, at Gjødningens Virkning neppe kan mærkes, medens den samme Kvantitet Gjødning i stærkt gjenmæraadnet Tilstand vilde faa en yppig Vegetation tilfølge. Det gjør en stor Forskjel, om den samme Mængde af Næringsmidler fordeles paa et eller 3 til 4 Aar. Virkningen kan i det ene Aar muligens langt overstige Summen af det der i de tre eller fire Aar vilde produceres.

Den friske Gjødning er derfor anvendelig for saadan Jord, som har Gavn af, eller idetmindste ikke Skade af den ved det friske. Straa foraarstagede Løsning, og som er saa rig paa Næringsmidler, at den kun behøver et langsomt og ens-

formigt Tilskud. For lettere og fattigere Jorder er den mere raadnede Gjødning (der om muligt først gives med Sædfuren) hensigtsmæssigere. At lade Gjødningens Forraadnelse gaa for vidt i Møggruben, er altid forbundet med Tab. Naar Humusen, som holder Ammoniakten bundet, stoffilles til Kulsyre og Vand, saa maa Ammoniakten udskilles som flygtigt kulsurt Salt. Denne Humusens Stoffilning er vel nødvendig, thi først som kulsurt Salt er Ammoniakten assimilerbar for Planterne, og de uforbrændelige Salte maa ligeledes, for at kunne optages af Planterne, være silte fra Humusen; men denne endelige Stoffilning maa først foregaa i Agerjorden, hvor Ammoniakens Udavigelse er hindret ved Bedækningen, ved Fugtligheden og Jorddelenes Tiltrækning. —

I Sammenhæng med det omhandlede Spørgsmaal staar et andet, nemlig om det er hensigtsmæssigere, paa engang at give tilstrækkelig Gjødning for flere paa hinanden følgende Sæd, eller at fordele den paa de forskellige Afgrøder ved at fornye den hvert Aar. Den første Methode bruges endnu næsten overalt; den sidste derimod bliver i den senere Tid fra flere Sider fordret som den ene rationelle. Det er let at indse, at der heller ikke herover kan gives almen gyldige Forskrifter. Spørgsmaalets Afgjørelse afhænger af Markens almindelige Beskaffenhed og dens Gjødningsstilstand, af Gjødningens mere eller mindre udgyørede Tilstand, og af hvilken Art Markfrugter der skal dyrkes.

Staldgjødningen er kun tilbøielig færdigdannet Plantenæring; i ganske frisk Tilstand indeholder den endog kun meget ringe Kvantiteter deraf. Derfor naar man af saadan Gjødning kun paa engang vilde anvende saamegen, som efter sin fuldstændige Oplosning til Plantenæring netop var tilstrækkelig til at frembringe den følgende Frugt, saa vilde denne sidste, da maasse kun Halvdelen eller endog kun Fjerdeparten af Gjødningen under Vegetationsperioden overføres i Tilstand af disponible Næringsmidler, aabenbart lide Mangel, naar ikke den anden Halvdel eller de andre tre Fjerdedele af de fornødne Næringsmidler kunne leveres af den i Jordbunden indeholdte Gjødningskapital. Derimod naar en i god Gjødningskraft staaende Jord paa engang fik et til tre eller fire paa hinanden følgende Afgrøder tilstrækkeligt Kvantum Gjødning, maasse endog i temmelig udgyøret Tilstand, saa vilde Næringsmidlerne i Jorden ophobes i overflødig Mængde, og man vilde lide et dobbelt Tab, idet der dels vilde bortfly endel af Ammoniakten, navnlig fra mindre bindende Jord, og dels Overmaalet af Næringsmidler vilde virke skadeligt paa den første Sæd, frembringe Kriesæd o. s. v.

Deraf følger nu nærmest, at Gjødningens aarlige Fordeling, naar der handles om frisk Staldgjødning, kun er tilladelig, og fordelagtig paa saadan Jord, som staar i god gammel Gjødningskraft, og at det ved denne Fordelings Anvendelse paa fattigere Jord er desto bedre, jo videre Gjødningen er kommen i sin Gjøgning.

Hvor der paa engang tilføres Gjødning for

flere Afgrøder, der faa uegtelig de første Frugter et Fortrin paa de følgende Beføring, især naar Gjødningen er stærkt gjæret, og til Forsvar for den aarlige Gjødning kunde fremhæves, at hvad der ved den anden Methodes Anvendelse vindes mere i de første Afgrøder, nu ved den lige Fordeeling erstattes ved de efterfølgende. Men derved maa vel erindres, 1) at i mange Tilfælde betinges de efterfølgende Grøder af de foregaaendes yppige Stand, og 2) at enkelte Markfrugter fordre en stærkere, mere koncentreret Gjødning end de andre. Under disse Forhold synes det at være velbegrunder, naar man paa engang gjøder tilstrækkeligt til flere Afgrøder og dyrker Frugterne i den Orden, hvori de følge efter hinanden i Henseende til deres Fordringer til Gjødningen. Men da der i let Jordbund vedvarende mistes af Gjødningstofferne, og dette Tab betydeligt formeres ved Jordens Bearbejdning, saa er her en for flere Aar beregnet Gjødning naturligvis ufordelagtig. Og ligeledes for enhver anden Jordbund vil en altfor stor Gjødningstilførsel altid ledsages af Tab; en for tre Afgrøder tilstrækkelig Gjødning vil i de fleste Tilfælde være det største Kvantum, der tør anvendes. — (Fortsættes).

Indlandet.

Christiania. I Stortingets Møde den 29de f. M. anmeldtes følgende Forslag fra Ueland m. Fl.: A. Stortinget udvalger en Kommission, bestaaende af 5 Medlemmer, som til næste Storting har at afgive Betænkning og Indstilling om, hvilke Forandringer den gjældende Banklovgivning bør overgaa, og navnlig om, hvorvidt Norges Bank bør overgaa til en Privatbank eller ei, samt om hvorvidt Oprettelsen af en Statsbank maatte anses ønskelig. I ethvert Fald ber Kommissionen udarbejde Forslag til de Forandringer i Banklovgivningen, som maatte anses ønskelige, saavel under Forudsætning af, at Bankens Stilling bliver uforandret, som i Tilfælde af, at den skal overgaa til Privatbank, og ligeledes under begge Forudsætninger Udkaft til Lov om en Statsbank; eller B. Regjeringen anmodes om at udnævne en Kommission, der inden næste Storting har at afgive Betænkning og Indstilling v. s. v. (som første Alternativ). Ligeledes anmeldtes en Skrivelse fra Grans og Jernalers Kommune-Bestyrelse angaaende Nedsættelse af Brændevinsafgiften, samt Indstilling fra Toldkomiteen om Toldfrihed for Mursten v. s. v. Alle tre Sager skulde foretages i et senere Møde.

I Mødet den 1ste d. M. fattede Stortinget følgende Beslutning: Mursten og Tagsten kan indføres fra Udlandet til Christiania og Moss uden Erlæggelse af Indførselstold, indtil Udgangen af Aaret 1859. En Forestilling fra Grans og Jernalers Kommune angaaende Nedsættelse af Brændevinsafgiften og dennes Anvendelse blev (enstemmig) henlagt.

I Mødet den 2den Juni gjenvalgte de fra-trædende Embedsmænd.

I Mødet den 3die d. M. fortsattes de for-

skjellige Forslag angaaende Nedsættelse af en Kommission til Revision af Banklovgivningen. Derefter bemyndigedes Præsidenten til paa Forespørgsel at erklære, at Stortinget vil være færdigt til at opløses Tirsdag Middag den 8de Juni.

I Odelsthingets Møde den 29de f. M. besluttedes med 42 mod 40 Stemmer at henlægge det lgl. Forslag om Flytning af Bankens Hovedsæde fra Trondhjem til Christiania.

I Mødet den 31te f. M. blev Bergsagers Forslag om den frie Rentefods Indskrænkning enstemmig henlagt. Derefter behandlede Lovforslaget angaaende adskillige Bestemmelser om Bygningsvæsenet i Christiania, hvilket vedtoges med enkelte Forandringer.

I Mødet den 2den Juni gjenvalgte de fra-trædende Embedsmænd, ligesaa i Lagthinget.

I Lagthingets Møde den 28de anmeldtes Odelsthingets Beslutning til Lov om forandret Indbetalingstid for Brændevins-Afgiften, hvilken Beslutning udlagdes til Eftersyn. Dagen efter blev denne Beslutning bifaldt.

— Den af Finants-Komiteen forfattede Indstilling, som den 3die d. M. refereredes i Stortinget, er saalydende: 1. Stortinget bifalder, at der for Statskassens Regning er optaget et Statslaan, stort 220,000 Ekr. mod 7 pCt. aarlig Rente og 1/4 pCt. Provision, hvilket Laan forfalder til Betaling 1ste Januar og 1ste Juli 1859, hver Gang med det Halve, samt at de Renter og Omkostninger ved dette Laan, som ikke dækkes ved Ublaar her i Landet, overtages af Statskassen. 2. H. S. Maj. Kongen bemyndiges til ved Laan for Statskassens Regning at tilveiebringe et Beløb i norffe Penge af 3 Millioner Spd., samt hvad der udfordres til Kapitalrabat, Provision, Omkostninger og endvidere til Renter og Afdrag i indevarende Budgettermin. Laanet bliver at afslutte a. paa en Tid af 20 Aar. b. til 4 à 4 1/2 pCt. aarlig Rente og, hvis Renten sættes til 4 1/2 pCt. med Ret til Tilbagebetaling efter Forløbet af 10 Aar. c. med en Kapitalrabat, Provision og øvrige Vilkaar, der tilsammen ikke maa blive dyrere for Statskassen end det under 3die Oktober 1848 afsluttede Laan, nemlig 4 pCt. Rente, 93 pCt. effektivt betalt og 2 pCt. Provision. Af dette Laan anvendes 1 Million Spd. til Indkjøb af Hypothekbankobligationer til en Pris af ikke over 92 pCt. af deres Paalydende. Regjeringen bemyndiges til igjen at afhænde disse Obligationer, naar de kunne sælges til en Pris, der ikke er lavere end den, for hvilken de ere indkjøbte. Resten af Laanet anvendes til de af sidste Storting besluttede Jernbaneanlæg, efterat Beløbet imidlertid er gjort frugtbringende som Statskassens kontante Beholdning. 3. Forsaavidt det ikke findes hensigtsmæssigt at afslutte det foransøgte Laan paa effektive 3 Millioner, bemyndiges Regjeringen til paa billigst mulige Vilkaar at optage et Laan for Statskassen, der indbringer 1,600,000 Spd., foruden, hvad der til Provision, Kapitalrabat samt Renter og Afdrag i indevarende Budgettermin udfordres, af hvilket Laan 600,000 Spd. anvendes til Indkjøb af Hypothekbankobligationer paa de under 2den Post anførte Vilkaar. 4. Ved disse Beslutninger bortfalder den af Storting-

get under 3die September f. M. givne Bemyndigelse til at laane 2 Millioner Spd. De fattede Beslutninger meddeles Finansdepartementet og Statsrevisionen.

— Ved Egl. Resol. af 25de f. M. er bestemt, at der maa gives Tillagn om Tilbagebetaling af den erlagte Indførselstold af Mursten og Tagsten, som siden 15de August er eller inden Udgangen af indværende Aar bliver indført fra Udlandet til Drammen, og som godtgøres dersteds at være anvendt til istedetfor de ved de Byen i forrige Aar overgaagne Jildebrande*) udelagte Huse at opføre Bygninger af saadan Beflækkethed, som er nævnt i de 4 første Klasser af den Loven af 23 Juni 1854, indeholdende Tillæg til og Forandringer i Loven om den almindelige Brandforsikrings-Indretning af 19de August 1845, vedføjede Tarif.

— Bestyrelsen for Folkeoplysningens Fremme indbyder i Aviserne til Subskription paa et Godtjobs-Atlas (Landkaartsamling), der efter Foranstaltning af Selvfabet for Folkeoplysningens Fremme skal udgives af Premier-Loitnant Carl Schwenzen med Bistand af Major Wibe. Samlingen skal bestaa af følgende 17 Kaafter i Blade: 1) Plantaglobium med Australien, 2) Europa, 3 og 4) Norge, Sverige og Danmark, 5) Storbritanien og Irland, 6) Frankrig, 7) Spanien og Portugal, 8) Italien, 9 og 10) Holland, Belgien, Tydskland, Schweiz, Preussen, Polen og Ungarn, 11) Europæisk Rusland, 12) Europæisk Tyrki og Grækenland, 13) Osten, 14) Afrika, 15) Nord-Amerika, 16) De nordamerikanske Fristater, 17) Syd-Amerika. Hvert Kaaft vil blive af Størrelse omtrent som det isfor leverede; men af et meget bekvemmere Format (11 Tommer høit og 9 Tommer bredt). Kaafterne skulle tegnes aldeles af Nytt efter de bedste Kilder, under Major Wibes Vejledning, derefter graveres paa Sten og udføres i Farvetryk. Samlingen skal indbindes paa saadan Maade, som det, der isfor ledsagede Folkevennen. Prisen er 36 f for hvert Exemplar, og hvori er iberegnet al Omkostning med Indpakning og Forsendelse til Dampskibenes Stoppesteder eller Pakkeposternes Expeditioner, hvor hver Subskribent monne forlange det afleveret. For at denne Atlas-Udgave skal komme istand maa der tegnes Subskription paa mindst 10,000 Exemplarer. Endvidere bemærkes, at 10 Exemplarer er det Mindste, som kan subskriberes. Hvis altsaa Enkelte ønske at erholde et Exemplar hver, maa altsaa de forene sig og lade en blandt dem tegne sig som Subskribent for alle 10 Exemplarer.

— Ifølge en under 25de f. M. udfærdiget Plakat angaaende Refusjon for Udgifter, som af Statskassen i 1857 ere forskudte til Veivæsenet i Overensstemmelse med Lov af 15de September 1851 § 4, samt til Bestridelse af Stylds-Udgifter ianledning af Reiser, foretagne for 1ste Januar 1840, overensstemmende med Lov af 1ste Juni 1816, skulle 248,126 Spd. 83½ refunderes Statskassen ved en Udligning paa saavel privilegeret som uprivilegeret Ma-

trikulslyld — Altså, Hammerfald, Lansen og Barrangers Fogderier indtagne — af 56 f pr. Styldaler, og ved en Udligning paa Kjøbstæderne af 12000 og paa Ladestæderne af 16000 Spd., efter det i Stortingetsbeslutningerne (1854 og 1857) angivne Forhold inellem disse; nemlig Frederikshald 986 Spd., Sarpsborg 195 Spd. 60 f., Frederikshald 370 Spd. 24 f., Moss 567 Spd., Soen 52 Spd. 96 f., Hølen 35 Spd. 108 f., Drøbak 165 Spd. 12 f., Christiania 6809 Spd. 108 f., Kongsvinger 44 Sp. 96 f., Hamar 143 Spd. 60 f., Lillehammer 182 Spd. 60 f., Hønefoss 66 Spd. 36 f., Drammen 1,507 Spd. 84 f., Ewelvig 168 Spd. 48 f., Kongsborg 362 Spd. 12 f., Holmestrand 249 Spd. 12 f., Ladgaardstrand 61 Spd. 12 f., Tonsberg 434 Spd. 84 f., Sandesfjord 123 Spd. 108 f., Laurvig 708 Spd. 60 f., Borsgrund 294 Spd. 30 f., Brevik 175 Spd. 12 f., Statshelle 24 Spd., Langevåg 72 Spd. 60 f., Skien 563 Spd 72 f., Kragerø 295 Spd. 84 f., Østerviker 267 Spd., Trødesstrand 93 Spd., Arendal 656 Spd. 84 f., Grimstad 142 Spd. 84 f., Villesand 96 Spd. 72 f., Christiansand 1147 Spd. 24 f., Mandal 302 Spd. 12 f., Farsund 178 Spd. 24 f., Flekkefjord 201 Spd. 12 f., Ekersund 159 Spd. 96 f., Stavanger 1482 Spd. 24 f., Gaugesund 48 Spd., Bergen 4293 Spd. 24 f., Alesund 242 Spd. 108 f., Mosø 179 Spd. 108 f., Christiansund 569 Spd. 24 f., Trondhjem 2620 Spd. 108 f., Levanger 117 Spd. 12 f., Namdøl 46 Spd. 72 f., Vadsø 28 Spd. 108 f., Tromsø 466 Spd. 36 f.

— Under 29de f. M. er udfærdiget en Armees-Befaling angaaende Sammensætningen af det norske Troppeskorps, som skal afgaa til Arvalla-Leiren. Generalmajor m. m. Michelet skal være Oberstkommanderende over de norske Tropper; Oberst m. m. Bergeland Brigadefører for Infanteriet; Oberstloitnant m. m. Høvelberg Træningschef. Af Tropper skulle afgaa: 1) Kadetforpæt; 2) Garde-Skarpsskytter-Kompagniet i Stockholm; 3) Af Artilleriet: et Halvbatteri af 2det og et Do, af 6te Batteri; 4) Af Kavalleriet: 2 Eskadroner, sammensatte af Alershusiske ridende Jægerkorps's 4 nationale Eskadroner; 5) Af Infanteriet: a) Østerdalske Jægerkorps (4 Kompagnier); b) Numedalske Musketerkorps (4 Kompagnier); c) Thelemarkiske Musketerkorps (4 Kompagnier). Disse Tropper skulle indrykke paa Arvalla den 22de Juni d. A., i hvilken Anledning bestemmes at: 1) De forskjellige Staber organiseres efter Indrykning paa Leirpladsen; 2) Artilleriet og Kavalleriet afsmarschere fra Etterstad den 6te Juni over Moss, Sarpsborg, Frederikshald, Wænersborg og Skara, under Kommando af Oberst m. m. Fleischer med Adjutant Premierloitnant Frølich; 3) Gardes-Skarpsskytter-Kompagniet afgaar fra Stockholm den 14de Juni pr. Dampskib og Jernbane til Drebø og marschere derfra overland til Arvalla; 4) Kadetforpæt, samt de tre Infanterikorps'er embarkere i Christiania den 16de Juni paa Delekskibene Eugenie, Drædd, Chapman, Nornen og Skida, samt paa Dampskibene Prinds Carl og Konstitutionen, for at afgaa til Gøteborg; derfra transporteres de pr. Jernbane til Wågård, hvorfra de marschere over

*) Efter disse Jildebaader taperedes Brandskaden paa Bygninger til i det hele 118,451 Spd.

Skara till Arvalla; 5) Oberst m. m. Bergeland fører fra 14de Juni Kommandoen over de under forestaaende Punkt 4 nævnte Tropper, indtil deres Indrykning paa Leirpladsen.

— Sognepræst Kaurin er udnævnt til Biskop i Bergen.

— Den 1ste d. M. begyndte Gressens Vandkur-Anstalt sin Virksomhed.

I Frederiksstad har Lægprædikant Tønnesen i Pintsen holdt Foredrag i Samsundshuset for omtrent 500 Mennesker hver Dag.

I Drammen har Afholdsprædikant Waadeland i Slutningen af f. M. holdt nogle Foredrag til Afholdssagens Fremme.

— I Drammen ere flere Personer ved en den 28de f. M. afholdt Brandret domte i en Mulk af 32 f. hver for at have roget blottet Cigar paa Gaden.

Udlandet.

Sverige. D. D. M. Kongen og Dronningen, samt D. D. K. H. Kronprindsessen, Prinds Oscar og Gemalinde, samt Prindsesse Eugenie opholde sig nu paa Drottningholm Slot, hvor Prindsesse Sophie agter at ligge i Barselseng.

— En Lindahl, Redaktør af Stockholmer-Bladet „Fäderneslandet," er bleven dømt til at lide Døden ved Dre, fordi han falskeligt og af ond Villie havde sigtet en Frosken Mendelsohn for Blodskam. Hans Forsværet, C. G. Uggla, er dømt til en Maanedes Fængselsstraf og Tab af Ret til at være Advokat, fordi han med Vidende har ført en uretfærdig Sag.

England frygter maaske for, at Keiser Napoleon i en Haandevending vil skride til et eller andet fortvivlet Foretagende mod Udlandet, for at bortlede fra sig og sin Styrelse den Storm, som han, paa Grund af de despotiske Forholdsregler, især siden Nordforsøget i Januar, har troet at kunne vente. Den engelske Regjering rustet sig derfor stærkt med Hensyn til Flaaden og Søforsvaret. En hel Del Delogsskibe, Dampskibe = Reserven og flere Kanonbaade have faaet Befaling til hurtigt muligt at holde sig færdige. Man har talt om Muligheden af et fransk Indfald i Belgien, hvorfor ogsaa dette Land rustet sig stærkt.

Rusland. Under Bestyttelse af russiske Tropper har hele Befolkningen i Lille = Tschetschnaja i Kaukasien flyttet over paa det russiske Gebet. Schamyl samler Tropper; Muskerne bevogte hans Bevægelser.

Frankrig. Fra Toulon udsolb nylig en betydelig fransk Krigs = Dampskibs = Flotille, der skulde gjøre et Krigstog mod Marokko.

— En Kongres i Anledning af Donau-Fyrstendømmernes Anliggender aabnedes nylig i Paris; den holdt sit første Møde den 23de f. M. og det andet den 26de. Man betragter denne Kongres dog blot som et allerede i Forveien opgjort diplomatisk Spil, hvis der et kommer en Mand med en Slæde tvæten.

— I Frankrig vedbliver Oppositionen mod Salsgei

af Belgjorenheds-Anstalternes Eiendomme. Borsen er forstemt.

— I Anledning af de overordentlige Rustninger, som foregaar i den belgiske Arme og fordi Antwerpen er bleven befæstet, skal den franske Regjering have forlangt Dplysninger af det belgiske Kabinet.

Ostindien. Esterretningerne herfra ere ugunstige. Engländerne ere blevene slagne den 15de og 23de April. Heden anretter store Ødelæggelser i Armeen. Lord Cannings Proklamation vil ikke blive bragt i Udførelse i Andh.

Nord-Amerika. I Newyork herfter stor Forbittrelse i Anledning af amerikanske Fartsiers Visitering af engelske Krydsere ved Kubas Kyster. Regjeringen agter at sende Krigsskibe til den mexicanske Havbugt.

Trykfeil i forrige No.

Side 175, 1 Sp., 6 L. f. o. staar 425 Rd.; læs 2425 Rd.

Ved mit Fabrik sælges:

Sur fodsforur Kalk a 4 f. pr. T.
Pulveriserede Ben a 2 1/2 f. pr. T.
Finknuste Ben a 2 f. pr. T.
Grovknuste Ben a 1 1/2 f. pr. T.

Hans Malling,
Drammensveien No. 22.

Christiania Kornpriser.

In den Landst
Hvede, 3/4 a 5/2 Spd. intet solgt.
Rug, 15 f. a 16 f.
Byg, 14 f. a 15 f. 12 f.
Udenlandst
Rug østersøst 16 f. a 16 f. 12 f.
Rug dansk 15 f.
Byg 2rædt 15 f. a 16 f.
Erter 4 a 5 1/2 Spd.
Hvede 4 1/2 a 5 1/2 Spd.

Christiania Fiskepriser.

Sild, Kjobmd. 5 a 5 1/2 Spd. pr. Td.
Sild, stor Mid. 4 3/4 Spd. pr. Td.
Sild, smaa do. 4 a 4 Spd. 12 f. pr. Td.
Sild, stor Christ. 17 f. pr. Td.
Sild, smaa do. 3 Spd.
Storset 6 f. 12pr. Bog.
Midbisset 1 Spd. pr. Bog.
Smaaet 4 f. 12 f. pr. Bog.
Røbstjær 7 f.

Udgiverens Adresse:

J. Schrøder. Boll i Bærum.

Følgeblad til Skilling-Magazinet.

Christiania.

Dryft og forlagt af W. E. Tidmann.